

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 39. Apologia S. Athanasii ad Constantium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

stituti tyrones sensim conditis plurimis Sæculum IV.
 Monasteriis innumerabiles Monachorum A. C. 356.
 greges gubernarunt. Ad fundanda ejus-
 modi Cœnobia nullis humanis opibus
 indigebant; locus in Regionibus deser-
 tis deesse non poterat, sub Cælo calido
 vestimentum tenue ad honestatem suffi-
 ciebat, & satis commodum erat taber-
 naculum, si, umbram efficiens, ab ardore
 solis tueretur, quod specus a natura for-
 mata, casæ ex juncis, aut alia pro situ
 loci parabili materia constructæ præsta-
 bant. Ut plurimum solo pane nutrie-
 bantur, quem suo labore comparabant,
 ita ut multum quoque superesset, quod
 pauperibus largirentur; itaque ipsi ne-
 mini graves a Sæculi hominibus in suis
 desertis requirebantur, quos odore vir-
 tutis, & miraculorum splendore attrahe-
 bant.

§. XXXIX.

*Apologia S. Athanasii ad Con-
stantium.*

Præterea S. Athanasius secessus sui otio
 ad edendos varios libros usus est, quos
 inter Apologia ad Imperatorem Constan-
 tium data legitur; in hac omnes calu-
 mñas, quibus ejus inimici Imperatoris
 mentem ab eo avertere conati fuerant,
 diluit. Accusationes antiquas paucis
 refellit, dicendo; tantum numerum Epif-

Uu 3

copo-

P. 673.

Sæculum IV. coporum pro se scripsisse, Ursacium, & A. C. 356. Valentem, quæ egissent, suppliciter retractasse, & nunquam, se præsentem, latam esse sententiam; at fusius de accusationibus, quæ ad Imperatorem Constantium spectant, tractat; prima erat; Athanasium de Constantio Imperatore apud Constantem fratrem ejus sinistre locutum, & lites serere inter fratres voluisse;

P. 674. Ad hoc primo respondet, simpliciter negando, Deum innocentiae suæ testem implorans; deinde facti falsitatem ex eo demonstrat, quod nunquam solus soli Imperatori Constanti locutus fuerit, sed semper Episcopo illius urbis, aliisque in Regia tunc forte morantibus, præsentibus, & audientibus; testes adducit Ofsium, Fortunatianum Episcopum Aquilejensem, Crispinum Pataviensem, Lucillum Veronensem, Vincentium Capuanum, *Et quia vero, inquit: Maximinus Trevirensis, & Protasius Mediolanensis, vivis excessere, Eugenius Officiorum Magister testis sit; ille enim ante silarium stans, quæcunque ab Imperatore peteremus, & quæcunque responderet, audiebat.*

Sup. l. XII.

§. 14.

Profecionem suam in Italiam, illo tempore quo Gregorius in Sedem suam intrudebatur, accurate narrat; *Alexandria discedens, inquit: non ad fratris tui Regiam me contuli, nec quocunque alio, sed Romam; causæ meæ curam Ecclesie*

clesiæ relinquens, precibus publicis assidue intereram. Non scripsi ad fratrem tuum, nisi postquam Eusebiani me accusarunt, & causam meam defendere, adhuc Alexandria existens, coactus sum, & quando S. Scripturæ exemplaria, quæ describi jusserat, submisi. Post trium annorum decursum, jussit me ad se venire Mediolanum, dum rei causam exquiro, dictum mihi, a quibusdam Episcopis rogatum fuisse Constantem, ut tibi de Concilio congregando scriberet. Ubi Mediolanum perveni, benignissime me excepit, colloqui dignatus est, dixitque, se quosdam cum litteris ad te misisse, qui rogarent, ut Concilium convocaretur. Secundo venire me jussit in Gallias, ubi Pater Osius præsens erat, ut inde Sardicam proficisceremur. Post Concilium, cum essem Naissæ, scripsit mihi, redivi Aquilejam, ibi mansi, & tuas litteras accepi; rursus ab ipso vocatus, in Galliam reversus sum, atque inde ad te profectus. Quo igitur tempore, quo loco, quo præsentem accusor maligne de te locutus fuisse? Recordare, Auguste! quippe memoria vales, quænam ad te locutus fuerim primo Viminiaci, secundo Cæsareæ in Cappadocia, tertio Antiochiæ, memoriam refrica, num mali quidquam tibi dixerim de Eusebianis, calumniatoribus meis? Ego nempe, qui

Sæculum IV. *meis persecutoribus peperci, eo usque in-*
A C 356 *sanire potui, ut reticenda de Imperatore*
ad Imperatorem, de fratre ad fratrem ef-
futirem?

p. 677. Alterum accusationis caput erat, Athanasium ad Tyrannum Magnentium litteras dedisse, quarum descriptum exemplum Ariani exhibuisse se jactabant. *Cum de hac calumnia audivi, inquit: totus obstupui, noctes insomnes duxi, in calumniatores tanquam præsentis invecbebar; magno clamore funestum nuntium accepi, rogaviq[ue] cum lacrymis, & singultibus Deum, ut tibi, Cæsar! animum clementem inderet, quo meam defensionem audires.* Deinde, Deum testatur, nunquam se Magnentium novisse, monstratque, quot sibi fuissent causæ hominem detestandi, Imperatoris Constantis, Benefactoris sui interfectorem, eorumque, qui se Romæ peramanter recepissent; erant autem Eutropia, trium Imperatorum Amita, Abuterius, Sperantius aliique plures; Magnentium hominem fuisse impiissimum, Necromantiæ studiosum, & præstigiatorum amicum. Testes sibi esse vult Legatos Magnentii ad Constantium, Episcopos Servasium, & Maximum, & Laicos, qui eos comitabantur, Clementem, & Valentem, iis enim per Alexandriam iter fuerat; *hos intervoga, inquit: an litteras mihi attulerint, hic certe*

Apologia
S. Athana-
lii.

Sup. J. 3.

certe ad eum rescribendi mihi fuisset oc- Sæculum IV.
casio; imo videns Clementem, rediit me- A. C. 356.

moriam Fratris tui, felicitis memoriam, &
sicut scriptum est, rigavi lacrymis meis
vestimenta mea. Testem etiam allegat
 Felicissimum, tunc temporis Ægypti Du-
 cem, multosque Ministros alios, se illa
 occasione dixisse: Oremus pro piissimo
 Imperatore nostro Constantio, populum
 unanimiter acclamasse: Christe! adjuva
 Constantium! & diu hæc vota repetiisse.
 Hic orandi modus notatu dignus est, at-
 que in Sæculo undecimo adhuc tales Ly-
 taniæ invenimus. Quod pertinet ad
 epistolam, cujus exempla sibi esse Ariani
 mentiebantur, respondet; fieri potuisse,
 ut aliquis impostor manum suam imita-
 tus sit, cum non nunquam contingat, ut
 ipsius Imperatoris litteræ fingantur; nul-
 lam fidem facere litteras, quas quisque
 suas esse negaret; quærit; ubi hæc epi-
 stola inventa esset, quis eam tradidisset?
 ego, inquit: *Notarios habeo; hos exami-*
ni subjiciendos offero; Tyranno fuere epi-
stolis ipsius Præfecti, de quibus quæstio-
nem habere potes. Si coram alio iudice
accusarer, ad Imperatorem appellarem,
nunc ad te ipsum delatus, ad quem appella-
bo? nisi ad eum, qui de se dixit: ego sum
veritas. Tum ad Deum preces dirigit.
 Et inferius prosequitur: *non hic agitur,*
Cæsar! de multa pecuniaria, sed de Ec-
clesiæ.

Baluc. mis-
cell. p. 143.
to. 2.

Uu 5

clesiæ.

Sæculum IV. clesie Gloria; ne patiaris, nefanda de ea
A. C. 356. *susplicandi locum relinqui, Christianos, imo*
Episcopos scribere immanes litteras, &
Imperatoribus insidiari. Ex his dignos-
 citur, quam impatienter viri Sancti tu-
 lerint, suspicionem perfidie in Princi-
 pem in se cadere, atque Episcopos in cau-
 sa Læse Majestatis nullos judices Princi-
 pe superiores in terris agnovisse. (*)

§. XL.

(*) Cum Henricus III. Rex Francie anno
 1588. trucidato in cubiculi Regii foribus Duce
 Guisio, altera die 24. Dec. etiam fratrem ejus
 Ludovicum Cardinalem Lotharingie interfici jus-
 sisset, elapso biduo, vocato ad se Cardinali Mo-
 rosino SS. Pontificis Nuncio, facti rationem red-
 didit; se inimicorum suorum insidias antever-
 tisse, & suo jussu illos e vita sublato, qui sibi
 perniciem allaturi erant, nisi in ipso conatu op-
 pressisset. Juris ordinem fuisse quidem omis-
 sum, sed sibi in extremo periculo non licuisse judi-
 ciorum moram expectare. Ad hæc Papæ Le-
 gatus de occiso Duce nihil, sed de Cardinale di-
 xit; Regem, Prælatum Ecclesie interficiendo, in-
 currisse Censuras latas in Bulla: Cæna Domini.
 Igitur a Papa absolutionem petendam, & inter-
 im ab ingressu Ecclesie abstinendum. Ad inex-
 spectatum increpitum respondit Rex: omnibus
 Principibus competere, quo puniant subditos,
 etiam Ecclesiasticos, si rei sint, & læsæ Majesta-
 tis convicti, præprimis vero tunc, si Princeps de
 vita periclitetur. Tum prima die anni sequentis,
 publice